

Satan

Paladsteatret.

Moralen i den Film af *Edgar Hoyer*, der i Aftes opførtes i Paladsteatret, er den, at hvor har Satan ikke sine Garn ude? Hr. Hoyer bruger nu grove Midler, naar han skal bevise sine Theser. Her drev han det saa vidt som til at sætte Jesus paa Film. Man kunde mærke, det gav et Gisp i Publikum, da Jesus selv traadte ind paa Scenen til Tonerne af *Steen-Jensens* Orkester. Det er et Spørgsmaal, om det er rigtig smagfuldt. Hvis der nu var blevet klappet ad Jesus? Eller, endnu værre, hvis Teatrets Publikum havde pebet ham ud? Heldigvis skete der ikke andet, end at en Dame blev saa nervøs, saa hun satte en hel Æske Tændstikker i Brand, og der blev et Øjebliks Panik, men Gud være lovet, Far var hjemme, Direktør *Sophus Madsen* sprang op paa en Stol og holdt en lille Tale: Der er ikke noget at være bange for, sæt Dem ned, mine Damer og Herrer! Vi rystede over hele Kroppen af Skræk og satte os ned.

Sindsbevægeleer slap man nu ikke for hele Aftenen igennem. Straks i næste Afdeling stod vor kære afdøde Ven *Hallander Hellemann* lyslevende for os, klædt som spansk Grande, Don Gomez de Carre, Bommelom! Naturligvis var Satan ogsaa her paa Spil. Hellemann blev hals-hugget, og *Johannes Meyer* opførte sig paa den gemeneste og sjofleste Maade over for den svenske Danserinde *Ebon Strandin*, til sidst blev hun slaet ihjel i Hovedet med en spids Hammer, saa de indre Organer traadte ud. Det var væmmeligt, og jeg sad lige paa Springet: Nu begynder hun vel igen med Tændstikkerne! tænkte jeg. Men Damen forholdt sig rolig, eller ogsaa havde *Sophus Madsen* smidt hende ud, hvor kan jeg vide det?

Tredje Afdeling af denne Kæmpofilm havde man imødeset med Interesse, fordi *Tenna Frederiksen* skulde hugges Hovedet af med en Faldøkse. Tenna saa nydelig ud, og der var i det hele meget Sjov i Akton, man saa *Emil Holsengreen* skære Ansigt, *Elith Pio* var dødelig forelsket i en ung, fransk Dame, men opførte sig for Resten ganske ualmindelig flabet mod hende. Naturligvis var det Satan! Har jeg glemt at fortælle, at Satan spillede af *Helge Nissen*, og at han optraadte i alle mulige Skikkelser undtagen som Gluntar? Men hvis *Henrik Dahl* havde været med i Filmen, saa havde vi saamænd nok faaet et Par svenske Sangforedrag.

Sidste Afdeling var aabenbart den bedste. Jeg er overbevist om, at det er særlig den, som *Carl Th. Dreyer* har sat i Scene. I Programmet læste jeg, at „han betyder noget nyt inden for dansk Film“, og at Svenskerne derfor har hugget ham — Gud, hvor det ligner de svenske Satan'ere! Heldigvis har Svenskerne dog ikke faaet fat i Dreyer, før han fik iscenesat disse Blade af Satans Dagbog, og med al Respekt for *Edgar Hoyer*, saa tror jeg, at *Carl Th.* for egen Regning har tilføjet nogle ekstra Blade Denne sidste Afdeling, der foregik i Finland, gav glimrende Billeder af det daglige Liv deroppe, mens Revolutionen foregik. Det var uafbrudt Slagsmaal og Optøjer, Revolver-skud, Indbrud og Ildebrande, Satan rendte rundt og lavede den ene Ulykke efter den anden, denne Gang havde han faaet Assistance af *Carl Hillebrandt*, der allsaa nu lader til at være kommet sig af sin Hæshed, han var da ikke mere hæst, end at han kunde forfølge *Clara Wieth* med de

sjofleste Tilbud. Men det kan nok være at *Carlo Wieth* kunde værgе sin *Clara* han tog *Hillebrandt* i Hoved og Ben og smed ham ud i Vandtruget i Gaarden, saa det plaskede! Fru *Clara Wieth* saa ganske ualmindelig dejlig ud, hun blev hilst med stormende Bifald, hun er næsten lige saa sød som *Eodil Ipsen*, og Satan forstaa, at en Kone som *Marie Lassen* faar Fortjenst-medaillen i Guld, mens *Clara Wieth* ikke har saa meget som Dannebrogsmændenes Hæderstegn — er der nogen Retfærdighed til her paa Jorden?

Saaledes fik man en Aften ud af det. Saa mange berømte Mænd og Kvinder i én Film har man aldrig set — foruden de nævnte var der *Viggo Lindstrom* og *Peter Vilh.* og *Sven Scholander*, og det skulde ikke mangle, at pludselig dukkede gamle *Nalle Haldén* op og var uartig mod sin Landsmandinde *Ebon Strandin*. Jeg vil nok sige, at naar man kan iscenesætte Synet af ham i spanske Generalsbukser med Kommandørkoreet af 2den Grad paa Maven, saa er det ikke underligt, at man bliver hugget af Svenskerne. *Carl Th. Dreyer* havde en virkelig Sukces i Aftes, derimod er jeg ikke sikker paa, at Overretssagfører *Edgar Hoyer* har Grund til at lykønske sig selv. Man horte i Parkettet flere Udtalelser om, at de Indskrifter, han havde affattet, var noget rædsomt Sludder, men for min egen Part maa jeg sige, at de var ikke stort værre end det meste af, hvad jeg har hørt af ham paa Dagmar-teatret, saa jeg var ikke mistørnejet.

Mefisto.

Ekstrabladet 25.1.1921.